

Herci sú uzlíky nervov

herečka Zuzana Mauréry

■ Text: TINA ČORNÁ / Foto: JOZEF STUDENÝ a JURAJ ĐURDIÁK ■

„Človek môže postúpiť iba vtedy, keď sa mnohých vecí vzdá, aj keby to bol len jeden krôčik dopredu.“

Keď spieva v muzikáli Vlasy, vždy zažije standing ovation, hoci spev nikdy neštudovala. Bola Radošinkou u Stanislava Štepku, účinkovala v Dereši, ale dnes je radšej na Novej scéne, kde je aj jednou z Ôsmich žien. V divadle Aréna je Hamletovou matkou, ktorej nie je do spevu.

Zuzana Mauréry.

Ste jedinou dcérou operného speváka a operetnej speváčky. Teraz, keď už sama máte za sebou veľa úspechov, čo by ste odpovedali na otázku - aké je byť jedináčikom?

Naši mali plno práce, chodili na zjazdy a doma ma väčšinou strážila nejaká teta. O program som síce mala vždy postarané, ale mať súrodencov, to by bolo

super. Dnes sa mi zdá, že na rodičov nemám toľko času, koľko by si zaslúžili. A keby to bolo rozdelené medzi dvoch súrodencov, bolo by to lepšie.

Má to aj predaosti?

Možno to, že celú svoju energiu investovali do mňa. Niekedy je to dobre, ale keď je toho veľa, človek zlenivie.

Tým, že sú rodičia o generáciu starší, pripúšťa si jedináčik, že raz ostane sám?

Keď som bola ľcnivá pubertiačka, radi mi pripomínali, že tu raz nebudú, a potom budem ľutovať, že som im neprišla pomôcť. (Smiech.) V detstve, keď mama išla na predstavenie, som plakávala, lebo som sa bála, či sa vráti. Ešte aj dnes

ma podobný strach občas prepadne, ale nepripisám si ho. Každý je sám, ale moji rodičia tu budú pre mňa vždy

Snažili ste sa napodobniť rodičov, keď ste si vyberali vlastné povolanie?

Rodičia boli veľmi disciplinovaní. Keď mali hodinu, musela som byť zavretá v druhej miestnosti a tam čakať, kým sa skončí. Keď mal otec večer predstavenie, poobede spal a zas sme museli byť všetci ticho. Od detstva viem, že byť operným spevákom je náročné povolanie, ktoré obdivujem, ale nikdy som ho nechcela robiť. Vyrastala som v divadle, vždy mi bolo blízke, ale zvolila som si trochu ľahšiu múzu.

Ako ste sa teda dostali k spevu?

Prišlo to úplne prirodzene. Po škole som zakotvila v Radošinskom národnom divadle, kde sme spievali v každom predstavení. Janko Melkovič nám skladal pesničky, v ktorých boli vždy minimálne štvorhlasy, takže každý z nás prešiel hudobným drilom. A keď som začala dostávať ponuky do muzikálov, ktoré som vlastne vždy chcela robiť, musela som sa spevu trochu viac „pozrieť na zúbky“.

Nespievali ste azda už v detstve?

To nie. Chodila som len na klavír, aj to len preto, že som našim chcela spraviť radosť, pre nič iné. Raz v druhej triede som prišla za mamou a povedala som jej, že som sa prihlásila na klavír. Myslela som, že sa bude radovať, ale nejako zvlášť to neprežívala.

Preto ste sa dali radšej na herectvo ako na hudbu?

Pôvodne som chcela ísť na muzikál do Brna. Zúčastnila som sa tam na konzultačných pohovoroch, kde skúmali, ako sa mi ohyba chrbtica a prezerali mi zuby. To ma úplne odradilo, povedala som si, že si ten muzikál poskladám sama. Stavila som na to, že som hádam nejaké spevácke banky zdedila, tancovala som od malička a už mi chýbalo len to herectvo, tak som išla na VŠMU.

V Radošinskom národnom divadle ste hrali 9 rokov. Neprekážala vám istá jednotvárnosť jeho insitých predstavení?

Keď som si po konkurze bola prvýkrát pozrieť ich predstavenie, nechápala som, na čom sa tí diváci tak smejú. Zhodou okolností som v tom predstavení o nejaký čas začala hrať a mala som čo robiť, aby som sa nesmiala aj ja na javisku... Myslím, že RND prešlo určitým vývojom, vari aj vplyvom ľudí, čo sa tam vystriedali, a nebolo ich málo. Možno od insitých výkonov hercov-amatérov v kultových hrách ako Človečina či Jánošík, cez mladú študentskú krv až po hercov-profesionálov. Principál však ostáva ten istý, s vlastným rukopisom či poetikou, ktorá možno je jednotvárná, ale určite originálna. Našla som si v tomto divadle svoj druhý domov.

O RND sa hovorí, že je to ďalšia dobrá škola po škole. Vnímali ste to tak aj vy?

Áno. Ak ste tam na plný úväzok, hráte naozaj veľa a máte šancu si všetko vyskúšať, nikto vám okrem režiséra nepomôže - je to vlastne o tom - „zachráň sa, ako vieš“, a to je dobre. Herec tu má šancu nájsť si svoju vlastnú cestu. Stano však vždy dokázal napísať výstižný text na konkrétneho herca.

Stanislav Štepka občas povie, že vychoval celú plejádu dobrých hercov, a oni sa potom k nemu nehlásia. Prečo má tento pocit?

